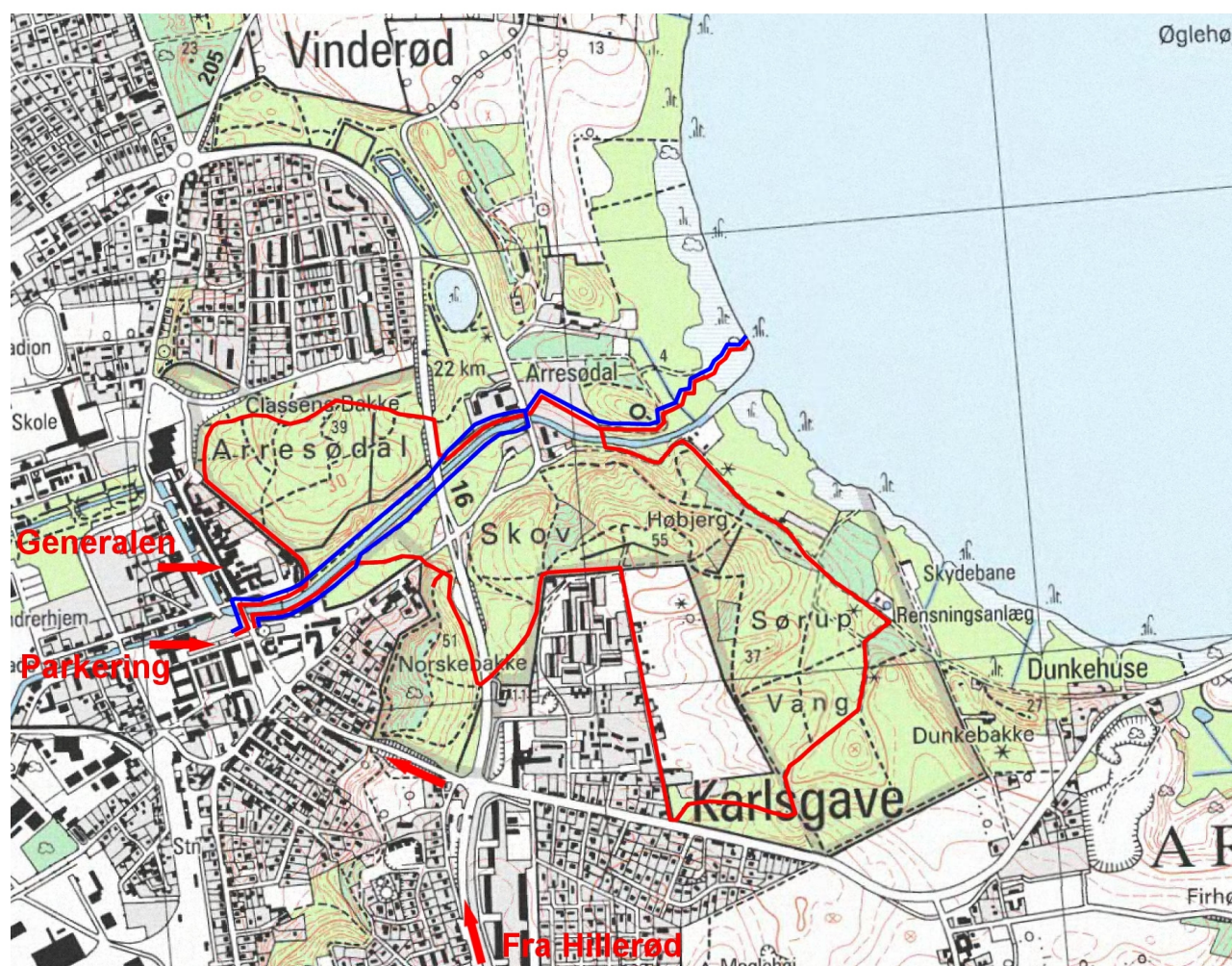

Frederiksværk

Rød rute 6 km

Blå rute 3,2 km

Frederiksværk

I Wikipedia står der følgende om Frederiksværk:

Frederiksværk opstod i midten af 1700-tallet, efter at Frederik IV i 1717 beordrede, at der skulle graves en kanal fra Arresø ud til Roskilde Fjord. Dette foregik i årene 1717-19, et arbejde der blev udført af et større antal danske soldater og svenske krigsfanger. Siden blev der sat forskellige mølleprojekter i gang langs kanalen, et agatsliberi var den første fabrik der var tilknyttet kanalen, men da det ikke kunne betale sig at importere de rå diamanter for selv at bearbejde dem, blev det lukket. Den franske kanonmed Peyrembert blev i 1751 bedt om at starte et værk til kanonfremstilling ved kanalen.

Peyrembert magtede ikke rigtigt sin opgave (angiveligt havde han ikke fundet den korrekte bronzelegering, så kanonerne eksploderede ved prøveskydning), så generalmajor J.F. Classen og kompagnonen Just Fabritius fik overdraget værket i 1756. Ved samme lejlighed fik byen ved kongelig resolution sit navn, efter værket og kongen. Frederiks · værk – eller på datidens dansk: Friderichsværck. I 1761 blev J.F. Classen enejer, og under hans ledelse i kombination med en succesfuld spionage i engelsk krigsindustri, blomstrede kanonværket til strålende virksomhed, med fabrikation af al slags krigsmateriel, såsom krudt- og salpeterværker, væverier m.m.

En central del af kanonværket var Gjethuset, støbehuset. Gjethuset blev opført i to etaper; en nordfløj (færdigopført i 1764) og en dertil hørende trefløjet industribygning (færdigopført i 1769). Gjethuset findes endnu; efter en periode med kraftigt forfald i sidste halvdel af det 20. århundrede blev Gjethuset og området omkring det restaureret i et storstilet byggeprojekt i starten af 1990'erne. I dag er Gjethuset kulturhus.

Efter Classens død i 1792 overgik værket til prins Carl af Hessen og senere til Frederik 6.

I 1833 stoppede kanonproduktionen, og det anslås, at der i alt er blevet produceret mellem 2.500 – 2.600 kanoner i Frederiksværk.

I 1850 fik Frederiksværk status af handelsplads.

I 1857 købte fabrikant Anker Heegaard (1815-93) en del af anlæggene og drev disse som maskinfabrik, jernstøberi og emaljeverksted.

I 1897 fik byen jernbaneforbindelse til Hillerød (Det nuværende HFHJ) – og i 1916 til Hundested.

I 1907 fik Frederiksværk købstadsrettigheder.

1940-42 anlagdes "Det danske Staalvalseværk", DDS, som Frederiksværk nok mest er kendt for. Selvom det blev etableret midt under 2. Verdenskrig, lykkedes det at få en dansk fabrikation af stål baseret på skrot. Virksomheden var i mange år en vigtig leverandør til den danske industri, som herved fik en sikker leverandør. En stor del af forklaringen på de danske skibsværfter og maskinfabrikkers succes skyldes DDS. Selvom der tidligere havde været industri i Frederiksværk, var det først med DDS at byen for alvor voksede. Mens der var 2.227 indbyggere i Frederiksværk i 1935, var tallet steget til 4.538 i kommunen i 1965. Stålvalseværket lukkede i foråret 2002 efter en konkurs. Industrianlæggene blev senere genåbnet som DanSteel A/S af nye ejere, mens elektrostålværket forblev lukket. Elektrostålværket blev i august 2007 købt af Vorskla Steel. Produktionen genstartedes i februar 2008, men efter ½ års produktion og endnu et år på kanten af økonomisk kollaps, erklæredes det konkurs, 15. august 2009.

I 1964 blev krudtværket, som nu hed "Hærens Krudtværk", nedlagt og overtaget af et privat firma. I 1969 blev værket omdannet til et museum under Tøjhusmuseet. I 1993/94 blev driften af Krudtværksmuseet overdraget til Frederiksværkegnens Museum. Senere blev museerne i byen omorganiseret, og Krudtværket er nu en del af Industrimuseet Frederiks Værk.

2007 blev Frederiksværk udpeget som nationalt industriminde af Kulturarvsstyrelsen.